

и опасностите за България

Т. Стойчев

Глобализацията си има своите добри, но и своите лоши страни.

Една от лошите е, че каквото и да се случи като конфликт в един регион, то най-неочаквано може да рефлектира върху друг.

Особено ако условията им са близки.

През 2004 г. в свой доклад, изнесен на Международна кръгла маса, посветена на конфликтите, директорът на българския институт за философски изследвания при БАН проф. Васил Проданов предлага световния ред да бъде оценяван през сходствата и различията.

Тогава той очертава като възможни на Балканите три вида конфликти-вътрешнодържавни, междудържавни и регионални, като обосновава виждането, че мрежите, които „разпалват” конфликтите се разпространяват извън пределите на регионите и се свързват със световните мрежи и процеси.

За опасностите от ескалация и верижна реакция, обвързваща ни с други опасни конфликтни зони в Азия и Африка от години се пише и говори не само в България.

И тези опасения на учени и експерти имат своите потвърждения.

Разпадът на СССР и Югославия предизвикаха възбуждане на смятани за история етнически и религиозни конфликти, породиха нови държавни субекти, сложиха начало на пренареждане на международните отношения.

Сега въпросните конфликти не само са далече от затихване и окончателно овладяване, но и нееднократно доказват обвързване на страните, непосредствено участвали в тях с други играчи и театри.

Ето още едно доказателство на баналния израз, че светът е превърнат в едно голямо село.

Балканските конфликти от близкото минало тревожат.

Ако на страната на мюсюлманите в Босна и Херцеговина, в Хърватска, в Македония, Косово участват мюсюлмани от арабските страни, пренесли бойния си опит и през Афганистан и Кавказ, то на страната на християните безспорно вземат същото участие външни доброволци.

По този разлом се очертава участието и на други външни играчи.

Необходимостта от рекрути, от средства за водене на войната и оръжие, интересите на геополитически значимите и влиятелни фактории доведоха до интернационализиране на конфликтите, които рефлектираха остро върху международни отношения в цял свят.

Сега, в началото на 2013 г. пред България се издига отговорността на поредните парламентарни избори.

Еднопартийното управление на ГЕРБ се хвали със своите успехи.

Оценките на водещи социолози и политолози са твърде противоречиви и поне за сега предпазливи по отношение на евентуалните резултати.

Същевременно Кънчо Стойчев сочи, че една от големите слабости на управлението е външната политика, която той определя като фиаско.

Битката за обществено- политическото доверие поражда амбициите на различни политически субекти, които в името на своите успехи не се колебаят да използват опасна риторика и поведение.

Едновременно неуспехите на българския политически елит, поемал в различни периоди от името на различни партии и коалиции, или подкрепял съставянето на експертни правителства силно снижават възможностите за безспорна алтернатива на сегашното управление.

Самото то пък ежедневно доказва че може още повече да поражда основания за критики и съмнения.

Никак не е стабилно положението на ЕС.

Балканите продължават да са обременени с недокрай решени, тлеещи конфликти, които очертават нови потенциали.

Освен към ставащото в Близкия Изток сега вниманието се насочи и към Западна Африка.

Държавата Мали е страна с територия от 1 240 192 km², население 13 010 000 души, която придобива независимост от Франция едва след 1960 г. Тя граничи със седем други африкански държави.

Климатът ? е предимно сух, от субтропичен до пустинен. Има сух и горещ сезон от февруари до юни, дъждовен и горещ сезон от юни до ноември и умерено влажен и хладен сезон от ноември до февруари. Температурите варират от 16 до 39 градуса по Целзий, с валежни количества до 1120 милиметра годишно, като декември и януари са най-сухите месеци.

Мали е богата на полезни изкопаеми, сред които злато, уран, фосфор, желязо, боксит, гипс, гранит, мед, каолин, сол и варовик.

Дълги години основен доставчик на оръжия и финансови средства е СССР, но разпадът му довежда до намаляване на оперативната готовност на оборудването. През 1991 година войската извършва преврат, благодарение на който е възстановена демокрацията, а в периода 1990-95 решително потушават бунтовете на туарегите и стабилизират страната. Сравнително малката армия е въоръжена главно със съветска техника- танкове Т 34 и Т 55, бронирани машини, изстребители МИГ 21 Бис и хеликоптери МИ- 24. Въпросната техника скоро ще изисква основен ремонт, но по вероятно подмяна, заради което всеки, който си осигури политическо и физическо присъствие в страната, ще има възможност да се включи във военните доставки и други дейности.

Около 10 % от населението е номадско, а 80 % от работната ръка се занимава с риболов и земеделие. Индустрията е съсредоточена върху преработването на земеделски стоки. Страната е зависима от чуждестранни помощи, като главният ? износ е памук. От 1997 г. правителството изпълнява препоръчана от МВФ програма за структурно приспособяване. Широко застъпено е животновъдството.

Няколко многонационални компании увеличиха операциите в златните мини през 1996-1998 г. Икономиката на Мали обаче все още е крехка, характеризираща уязвимост при климатични условия, сроковете на търговия, зависимостта от пристанищата в съседните страни. Промишлеността на страната се ограничава до обработката на ориз и памук. Добивът на злато и строителството са другите основни сектори. Мали страда от недостиг на електроенергия, а контрабандата на потребителски стоки подбива усилията за разширяване на промишления капацитет.

Страната е известна със своята толерантност между етносите.

Тук ни е необходим и един паралел между реките Нигер и Дунав, за който ще стане въпрос по-нататък.

Мали е една от най-бедните държави в света, като 65 % от нейната площ представлява пустиня или полупустиня. Икономическата активност е ограничена до земите, които се напояват от р. Нигер. Река Нигер е най-голямата река в Западна Африка, с дължина от 4160 км. Тя извира от планината Сиера Леоне, като водите

?
се използват за напояване, електродобив и корабоплаване по долното течение.

Преминава на териториите на държавите Гвинея, Мали, Нигер, Бенин и Нигерия, като завършва с масивна делта в Гвинейския залив. Максимумът на водните количества през лятото се свързва с дъждовния период, а маловодието със сухия зимен период.

Водите на река Нигер са относително бистри.

Реката наводнява местата около бреговете си през септември с пик през ноември и се оттегля в нормалното си русло през май. Наречената „вътрешна делта“ на реката представлява плетеница от блата и езера, които зависят от общото ниво на водите и понякога са изключително продуктивни за риболов и селско стопанство.

Страната страда от хроничен недостиг на енергия.

Като мие бреговете на десет държави в протежение на 2859 км. Тя се влива в Черно море през обширна делта, разделена на три масивни ръкава.

Общо басейнът ? заема 817 000 кв. км.

Климатичните промени и сложният, непостоянен дъждовно- снежен режим на страните, през които той минава и от където в него се вливат допълнителни количества води предопределя неговото променливо състояние. То варира от опасно пълноводно при масивно снеготопене и дъждове до застрашително маловодие при високи температури и продължителни засушавания.

За много от страните, през които преминава реката се явява и естествена граница с техните съседи.

Тя се явява естествен източник на води за поливното земеделие, за транспорт и други видове корабоплаване, като освен това през вековете е играла своята роля за осигуряване на културните и транспортни връзки между различните страни. И сега река Дунав е важен транспортен коридор, определен от Европейския съюз като трансевропейски коридор № 7.

По крайбрежието на реката в повечето страни се наблюдава богато разнообразие от флора и фауна, запазени в своето естествено състояние. Надморската височина на коритото на реката варира от 678 м. при извора до 0 м. при устието. В българската Дунавска равнина тя варира от 178 до около 500 метра, докато климатът ? е умерено-континентален като цяло, но вариращ в доста големи разлики в зависимост от сезоните.

България е страна, която е доказала във времето възможно безконфликтно съществуване и взаимодействие между различни етноси, култури и религии.

На 6 април 2012 MNLA обявява независимост на Азауад.

Жители на Мали, туареги, били наемници на режима на Муамар Кадафи след падане на последния масово започват да се завръщат, като заедно с тях идва и голямо количество оръжие. В основно населяваният от това племе регион от началото на 2012 г. Националното движение за освобождение на Азауад MNLA започва атаки срещу малийската армия, която търпи няколко поражения. Целта на въстанниците е да си осигурят повече автономия.

В началото туарегите- сепаратисти се съюзяват с друга ислямистка организация, Ансар Дин, близка до АКИМ и едно от нейните крила „Движението за единобожие и джихад в Западна Африка” (MUJAO).

Скоро между тях възниква конфликт за контрол върху района, като Ансар Дин започва да налага шериата на местното население, а в края на юни започват да унищожават обявените от ЮНЕСКО за световно културно наследство суфитски храмове на светци в гр. Тимбукту.

Въпреки традиционната толерантност между етносите в Мали, през 2012 г. североизточната част, населена предимно от племето туареги обяви независимост.

Това предизвика реакция на правителствените сили, които подпомагани от международната общност се борят срещу това състояние и за възвръщане на контрола върху територията.

Племето на туарегите и Националното движение за освобождение на Азавад (НДОВА), важен участник във въстанието в Мали на практика обявиха независимост на голям район в северната част на страната, смятан за тяхна родина. Това стана чрез декларация, разпространена в интернет и потвърдено от представител на движението. Говорителят им заяви, че независимата държава ще зачита границите на "съседните държави". Той осъди акцията в град Гао, при която бяха взети за заложници служители на алжирското консулство и заяви, че това е дело на "терористична групировка".

В района действат и терористи от Ал Кайда.

Конфликтът ескалира отново, когато на 10 януари бунтовниците достигат условната демаркационна линия между Севера и Юга с превземането на гр. Кона, ключ към подстъпите на столицата Бамако.

Всъщност северната част на страната, кръстопътна зона, през която минават традиционни комуникации и намират убежище екстремистки групировки.

Тук е и основният център на „Ал Каида в Ислямски Магреб“ (АКИМ), която от 2007 г. до сега е поела отговорност за отвлечения на хора от Мали, Мавритания, Алжир, Тунис, Нигер и Нигерия.

Вътрешният конфликт в Мали предизвиква различни рискове.

На първо място и най- застрашени се оказват мирното население.

Над 90 000 мирни жители са били изселени заради сраженията между малийската армия и коалицията от бойци- туареги и ислямистки бунтовници в района на Гао, Тимбукту и Кидал.

В тях се акцентира върху териториалните възможности на страната(два пъти по- голяма от територията на Франция), като специално се подчертава концентрацията на основна част от населението по долината на река Нигер.

Нестабилността в региона предизвиква емигрантска вълна, което кара съседите да се опасяват и от изнасяне на терористична активност от страна на екстремистите.

Буркина Фасо, Мавритания, Кот Д, Ивоар и Нигерия подкрепят идеята за незабавна намеса.

Алжир, който има над 1300 км. граница със северната част на Мали е по- предпазлив и настоява за търсене на решение посредством преговори. Дългата и слабо охранявана граница става лесно преодолима бариера, която способства преминаването ? от бойците на АКИМ. Същата групировка има своето начало и традиции от времето на гражданската война от средата на 90- те години на миналия век в Алжир, когато цели

сваляне на местната власт и създаването на ислямска държава.

От пролетта на 2012 г. Икономическата общност на западноафриканските държави ECOWAS започва едновременно преговори с MNLA и Ансар Дин, допълнени от военна намеса в подкрепа на армията на Мали, с което се цели отвоюване на територии от ислямистите.

Ветеранът джихадист Мохтар Белмохтар – един от лидерите на терористичната групировка Ал Кайда в ислямски Магреб, нарече нападението в газодобивния комплекс в Алжир „благословена операция“, като пое отговорността от името на Ал Каида.

Той призова Франция да спре въздушните удари срещу мюсюлманите в Мали, като изрази готовност за преговори със Запада.

В противен случай джихадистите обещават нови операции срещу всички страни, участващи в кръстоносния поход срещу Азауад (северно Мали), се казва в комунике, качено на сайта на местна Информационна агенция и подписано от Белмохтар.

Оглавяваната от него групировка е известна с името "Подписващите се с кръв".

За да бъде по-убедителен, лидерът на джихадистите излезе с едно изявление, като предупреди местните да не се обвързват с поддръжка на чуждите сили:
"Припомняме на нашите братя мюсюлмани необходимостта да стоят далеч от обекти на чужди компании, по-специално френски, за да опазят живота си".

Конфликтът в Мали ескалира, когато на 22 март 2012 военните свалят президента Амаду Тумани Туре и взимат властта.

Едновременно от ситуацията се възползват различни екстремистки групировки, както и въстаници- туареги, завърнали се от Либия, които целят да поставят страната под свой контрол. Въстаниците успяват да завземат и контролират 2/3 от територията на страната, като се опитват да си осигурят влияние и на юг.

Военните, взели властта в Мали, заявиха, че вземат спешни мерки за запазване на териториалната цялост на страната, като призоваха населението от северните райони да окаже съпротива на въстаниците и екстремистите.

Съветът за сигурност на ООН заклейми военния преврат в Мали, като призова за незабавно възстановяване на конституционния ред и на демократично избраното правителство в страната. В декларацията той призова бунтовниците в северната част да прекратят насилието и изрази тревога от присъствието на екстремисти от Ал Каида в западноафриканската държава.

Външният министър на Мали, Тиeman Кулибали, на пресконференцията след срещата в Брюксел на европейските външни министри, на която присъства и той определи антиправителствените сили като „престъпници, джихадистки лаборатории на международния наркотрафик, разпрострели влиянието си из целия регион”.

Като отрече в съществуването и исканията им да има политически мотиви, той ги определи като заплаха за цялата цивилизация.

С това той обоснова исканата от неговата страна международна помощ за борбата с тероризма в Мали, която определи като трайна защита на демокрацията и цивилизацията. Пътищата за умиротворяване според него минават през готовността на правителството на Мали да внесе в Парламента Политическа пътна карта за нови избори, което препоръчват и международните съюзници.

От думите му стана ясно, че всъщност като условие за това той вижда предварителното освобождаване на Севера на страната.

На 11 януари Франция изпрати войски в състав от около 2000 души в Мали, с което се цели оказване на съдействие на местните власти за борба с ислямистите, успели междувременно да се приблизят плътно до Бамако.

Правителството в Мали с решение на свое заседание въведе извънредно положение в страната от 12 януари. Съобщението за него гласи, че „Извънредното положение се въвежда във връзка с осигуряване на благоприятни условия за развитие на успехите на продължаващите военни операции за освобождаване на окупираните региони на нашата страна”.

Съвместните операции на френските и правителствени сили успяха да си проправят път на север, като целят да изтласкват муджахидините от завзетите през пролетта на 2012 г. територии.

Всъщност, незабавната реакция на Франция е продиктувана от това, че тя има и сега своите военни и икономически бази в бившата си колония, между които урановите мини в Нигер. Това вероятно доведе до започването на френската военна операция „Сервал”, обоснована иначе с молба от страна на правителството на Мали, както и съгласие на СС на ООН.

Към френските части започват да се присъединяват доброволци от съседни страни, като дори туареги от MNLA заявяват желание да се бият на страната на френските сили. Френски и малийски военни [патрулират](#) по улиците на град Диабали, който вече не е под контрола на ислямистите

След намесата на френските въоръжени сили френски боен пилот бе убит във военната операция в Мали, за което съобщи лично министърът на отбраната Жан-Ив льо Дриан. Френските сили продължават въздушните удари срещу позиции на ислямистите в Мали.

При въздушен удар срещу база на ислямистите шебаб в южна Сомалия тази нощ е убит френски заложник, за чието освобождаване е предприета операцията. Освен това е убит един военен, а друг е изчезнал. Министърът отрече връзка между френската

военна намеса в Мали и операцията в Сомалия.

Както винаги, международната общност не бърза да каже и реши нещо конкретно, крйейки се зад обтекаеми и сложни оценки.

Генералният секретар на ООН Бан Ки Мун изрази мнение, че в Мали липсва друга алтернатива освен военна операция поради факта, че ислямистите не желаят преговори с правителството. Но той едновременно не изключи възможността в края на краищата кризата да се реши с диалог. Едновременно заяви, че е разпоредил откриване в столицата на Мали Бамако на координационно бюро на световната организация, което е получило задача да осигури диалог между страните в конфликта.

Логистична подкрепа на френската военна мисия, която действа в подкрепа на правителствените сили осигуряват повечето западни страни, в това число Великобритания и САЩ.

Едновременно с тях организацията „Икономическа общност на страните от Западна Африка“ започна настаняването на 3300 души войскови контингент, чието присъствие също се основава на миналогодишно решение на СС на ООН.

Майкъл Ман, говорител на върховния представител на ЕС за външната политика Катрин Аштън заяви готовност ЕС да бъде домакин на международна среща за Мали на 5 февруари в Брюксел.

Очаква се тя да бъде организирана с участието на Африканския съюз, Икономическата общност на държавите от Западна Африка и ООН.

Международна мисия за подкрепа на Мали, сформирана от африканските държави (AFISMA) ще се нуждае от 200 милиона евро, като около 50 милиона евро е готов да допринесе ЕС.

В края на следващия месец в Етиопия се планира среща, като до тогава, според г- жа Аштън, ЕС ще се очаква да активизира военен механизъм, който да централизира предложенията и молбите за логистична подкрепа за AFISMA от ЕС и други страни.

От средата на февруари 2013 г. в Мали се очаква да пристигне обучителна мисия в състав от около 500 души от европейските страни, чиято дейност се очаква да бъде основно в сферата на обучение и инструктажи на армията на Мали, свързана с управлението, контрола, логистиката, защитата на гражданите и спазването на хуманитарното право.

След срещата на външните министри на страните- членки на ЕС френският външен министър Лоран Фабиус увери, че всички европейски страни са приветствали действията на Франция. Той предупреди, че ако не бъдат възпрени терористите има опасност Мали да стане терористична държава, като с това обоснова военната намеса на Франция.

Значително по- сдържана беше позицията на Германия, чиито външен министър Гидо Вестервеле припомни величината на немския военен контингент в Афганистан, несъразмерно по- голям от този на Франция, като отрече възможността сега страната му да изпрати контингент в Мали. Той настоя въоръжените сили на Мали сами да поемат грижите за стабилизирането на страната, особено след решението на ЕС да изпрати структури за тях.

Египетският президент Мохамед Мурси по време на срещата на арабските лидери в Рияд се обяви против военна намеса в Мали, като заяви, че такава интервенция ще заплаши мира в целия регион. Той подчерта, че не приема както насилието срещу цивилните, така и възможността за друго, освен мирно, по дипломатически път разрешаване на конфликта.

Всъщност, именно от намесата на Египет конфликтът може както в голяма степен да зависи, така и да се усложни.

Страната е сложна не само поради своите мащаби и древна история, смесица от религии и интелектуално влияние сред ислямския свят. Той е труден за разбиране и

поради многото противоречия, преплетени в неговото ежедневие: отчайващата мизерия на милиони граждани; липса на природни богатства, най-вече на петрол; страховитата пропаст между свръхбогат елит и свръхбедна класа; външна намеса в неговите вътрешни работи от Съединените щати, от бившата метрополия Британия, от съседен Израел, от Турция, събрат по религия, но и бивша господстваща държава, конкурентка за хегемония в глобалната ислямска общност.

Всичко това съставлява фона, върху който разцъфтява египетската революция.

Нейното начало бе поставено от вълненията на младежите през януари 2011 г., към които се присъединиха различни политически сили, недоволни от проточилата се диктатура на президента Мубарак, който подаде оставка и попадна под ударите на правосъдието.

Големият въпрос на египетската революция си остава какво ще се случи, каква ще е политиката на новия Египет.

От времето на Мубарак остават въоръжени сили, неговите колеги-генерали, неговите съдии, които като защитават своите интереси, представяйки ги за интереси на страната.

В действителност закономерно и естествено, върху политическата карта на Египет се появи като основен играч организацията Мюсюлмански братя. Основана през далечната 1928 г., тя е най-старото ислямско шиитско движение.

След свалянето на египетската монархия от военния преврат на бъдещия президент Насър през 1952 г. Мюсюлманските братя бяха забранени, обвинени че подготвяли неговото убийство, докато през 1981 г. то действително се случи на президента Садат заради сключения мирен договор с Израел.

По-късно, при президента Мубарак, "Братята" бяха толерирани, но активистите им често пъти бяха пращани в затвора.

Организацията помагаше на бедните египтяни, като съсредоточи усилията си в джамиите, в университетите и в профсъюзите. Някои бяха допускани до парламентарните избори като независими кандидати и дори ставаха депутати – сред тях бе и сегашният президент Мохамед Морси, който обаче след това попадна в затвора. По време на младежките вълнения те се присъединиха към недоволните, като техните привърженици достигнаха половината от демонстриращите на площад “Тахрир” в Кайро. За да участват в изборите, те създадоха своя

„Партия на свободата и справедливостта

”, която спечели 47 % от гласовете, а заедно с други ислямистки партии си осигури три четвърти от местата в парламента. Така от забранена организация се превърнаха в най-влиятелен член на законодателната власт.

За Морси се смята, че той **има качества да бъде подходящата фигура за интересите на Съединените щати след края на ерата на техния любимец Мубарак** и да има разумно отношение към Израел за запазването на Мирния договор помежду им.

По традиция обаче в тази страна армията винаги е била първа политическа, икономическа и всякаква друга сила, като нейни представители са извършвали превратите, а после са ставали президенти.

За първи път в историята на Египет легализираните Мюсюлмански братя и тяхната Партия на свободата и справедливостта биха могли постепенно да ограничат всевластието на военните.

Едновременно в Египет има различни организации, групи и личности, които ще търсят свое място, което усложнява задачата на Мюсюлманските братя да укрепят позициите си в политическия живот.

Те обещаха, че ако победи, техният президент:

- ще назначи за вицепрезиденти християнин-копт и жена;

- половината (по-късно намалена до една трета) от министрите няма да са от Партията на свободата и справедливостта;

- ще има петима вицепрезиденти, което ще намали тежестта на този пост;

- зад всеки „чужд“ министър ще стои негов пръв заместник от „своята“ партия.

С подобни обещания и комбинации за тяхното обезсмисляне се подхожда и към много други въпроси.

Играта с военните вероятно ще бъде много по-сериозна и опасна, защото те винаги могат да поемат властта в ръцете си.

След свалянето на Мубарак висшите военни създадоха Върховен съвет на въоръжените сили, който пое властта до парламентарните избори, изборите на президент и приемането на новата конституция.

Разтревожени от успехите на Мюсюлманските братя в изборите, те не само разпуснаха парламента с решение на Конституционния съд от 14 юни, но и дни преди втория кръг на изборите за президент прие *„Конституционна декларация“*, която превърна президента във фактически безвластна фигура в управлението на държавата. В крайна сметка страхът от народното недоволство при откровена фалшификация на изборните резултати, както и вероятното ултимативно подсказване от Вашингтон, наклониха везните в полза на Мохамед Морси.

До сега той реши успешно една объркана задача: как да реагира срещу разпускането на парламента, доминиран от ислямистите, за да не разочарова своите привърженици, без да засяга сериозно интересите на военните.

Безспорно „Мюсюлмански братя“ ще имат нужда от легитимиране като нормална политическа сила, а Морси време, за да се опита да изведе страната от икономическата криза и да се разбере с военните. От получената нова легитимация организация ще се опитват да използват опита на Турция като страна, управлявана от ислямистка партия.

В крайна сметка Мохамед Морси би искал да превърне Египет в икономически и политически център на Арабския свят, а защо не и на света на исляма.

Ето тук е възелът от проблеми, който конфликтът в Мали оплита.

Вътрешният конфликт очертава въвличането на нови и нови страни, всяка от които ще има да решава свои въпроси. В този възел освен вътрешните участници ще се очертаят още множество скрити и явни страни в конфликта.

И най-вероятно всеки по-силен най-малко ще държи сметка за интересите на другите.

За първи път един вътрешен конфликт в африканска страна дава възможност на европейска държава, в случая Франция, да се обяви еднолично за правото на намеса и борец срещу ислямския тероризъм. Същевременно остава горчивото впечатление, че макар и под друга форма се прави опит за възраждане на колониални претенции и произтичащи от тях права.

Ако международните организации се обединят безусловно около безалтернативното разрешаване на конфликта в Мали с военна сила, то от един етап ще се постави въпросът за финансово и военно участие на всички страни, включително България.

Освен допълнителните финансови и други тежести, подобно участие може да допринесе за увеличаване на разломите във вътрешните отношения между различните етнически и религиозни групи вътре в страната и на Балканите.

Не на последно място, както се видя в Сарафово, страната ни е твърде лесна мишена за провеждане на терористични акции.

В тази връзка сериозни, но неразчетени знаци остави след себе си случаят със злополучния десант на френски командоси в село Коиловци.

Все още се питаме защо българските и френски власти повече не отрониха и дума по скандалния случай, сочещ съмнения за действителна откритост и демократичност на управлението, особено по отношение на сигурността и отбраната.

Всъщност, изглежда най-вероятно френските командоси да са тренирали упражненията си за мисията в Мали, като са взели предвид близостта на климатичните и теренни особености на двата района- в единия случай към времето на тренировката, в другия към времето на реалния десант.

Иначе интересите на Франция са видимо налице- икономически и военни, плюс уран за множеството ? ядрени реактори.

Остава открит въпросът за способностите, реакцията и готовността на българските власти по ролята и участието на България в конфликти в различни региони, както и рисковете за сигурността на страната, свързани с тях.

Проданов, В., Възможни конфликти на Балканите и механизми на предотвратяване, Сборник Международна конференция „Възможни рискове възникване на конфликти и механизми на предотвратяване. Централна Азия и Централна и Източна Европа: сравнителен анализ“, Алмати, 12- 13 май, 2004

<http://bulgarski.pogled.info/news/42367/Horata-zapochvat-da-razbirat-che-zhivotat-v-tazi-dzhungla-e-bezumen>

<http://www.dnes.bg/world/2012/04/06/tuaregite-obiaviha-nezavisimost-v-severno-mali.155891> ,
6 април, 2012

На 22 март в Мали бе извършен държавен преврат, като в северната част на страната избухна въстание на туарегите.

Белмохтар, който носи и прякора Едноокия, е един от историческите лидери на Ал Каида в ислямски Магриб. Именно той внедри терористичната мрежа в Северно Мали. Твърди се, че той е бил отстранен в следствие от Ал Каида.

http://www.dnevnik.bg/sviat/2013/01/20/1987551_djihadist_poe_otgovornostta_za_napadenieto_v_aljir_ot/

http://www.dnevnik.bg/sviat/2013/01/21/1987753_jertvite_v_aljir_stanaha_48_djihadistite_se_zakaniha/

Пак там,

<http://www.vesti.ru/doc.html?id=1011300&tid=96794>

http://news.ibox.bg/news/id_1821654486

http://www.dnevnik.bg/sviat/2013/01/22/1988673_razdelenoto_mali_kakvo_i_zashto_se_sluchva_tam/

<http://www.vesti.ru/doc.html?id=1012113&tid=96794>

http://www.dnevnik.bg/evropa/novini_ot_es/2013/01/21/1988136_es_predloji_da_bude_domakin_na_mejdunarodna_sreshta_za/

http://www.dnevnik.bg/evropa/novini_ot_es/2013/01/17/1986123_maliiskiiat_vunshen_ministurdjihadistite_v_mali_sa/

60-годишния Мохамед Морси е завършил инженерство в Кайро, има докторат от Университета на Южна Калифорния, бил е преподавател в Калифорнийския щатски университет, а после в университета Загазиг в Египет.

В Египет военните държат в ръцете си между 15 и 40 % от националната икономика , като искаха да контролират военния бюджет и американската военна помощ (1.3 милиарда долара годишно), както и да си осигурят ненаказаност за нарушенията, извършени от тях при управлението на Мубарак.

Малеев, Хр., Египет- в началото на пътя, в- к „Нова зора”, бр. 28, 17 юли, 2012, <http://ww>

w.zora-news.com/index.php?option=com_content&view=article&id=4635:egipetvnac-haloto&catid=411:broi-28-2012&Itemid=123

Стойчев, Т., За терористичната опасност, свързана с етнонационалните и етноконфесионални конфликти на Балканите, IPRD@government.bg, Правителствен бюлетин, 23 март, 2001 г., бр. 753., Докладът е изнесен на VI Международен антитерористичен форум в София,

Стойчев, Т., Френският десант в Коиловци и изводите след него, сп. Сигурност, охрана и традиция, бр. 12, год. 2012// http://nacbezbg.eu/index.php?p=faq&faq_id=10&area=1#209